

15. ДОСВІД РЕФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІКИ ЯПОНІЇ ДЛЯ УКРАЇНИ

Мельник В.В. - студентка 1 курсу

(Тернопільська академія народного господарства)

Науковий керівник: к.е.н., доц. Тибінь А.М.

Економічна криза в Україні, яка набрала довготривалого характеру і особливо загострилась в останні роки, поставила перед наукою і державними органами управління проблему пошуку шляхів стабілізації економічного розвитку. Це вимагає дослідження досвіду реформування економіки в зарубіжних країнах, аналогу виведення її з кризового стану. В цьому відношенні цікавим є довід Японії в поступовому здійсненні перетворень.

В 1946 році після поразки в II світовій війні економіка Японії була вражена глибокою кризою. Реформування економіки охопило три основні періоди:

- 1-й період (1946-1950) - етап відродження виробництва і боротьби з інфляцією;
- 2-й період (1951-1955) - перехідна стадія між відродженням і зростанням;
- 3-й період (1955-1979) - ера значного зростання. В економіці був досягнутий середньорічний темп зростання 9,99 відсотка.

Досвід економічного зростання Японії в ці періоди є типовим прикладом проведення помірних економічних реформ.

Особливістю цих реформ є: 1) помірний підхід до економічної стабілізації і створення стабільного контролю за діяльністю корпорацій; 2) акцент на ролі нових інвестицій у регулюванні галузевого виробництва; 3) поступове здійснення деяких політичних заходів для відродження і зростання (створення Банку фінансування реконструкцій, нормування стратегічно важливих товарів, обов'язкове розміщення 50% всіх нових коштів комерційних банків у пріоритетних галузях промисловості).

З досвіду Японії, враховуючи економічну ситуацію в Україні, очевидно, що доцільною політикою є не шокова терапія, а послідовна політика структурної перебудови з переорієнтацією інвестицій у пріоритетні галузі; необхідне досягнення макроекономічної стабілізації і серйозної упорядкованості в системі управління підприємствами державного сектору; доцільне збільшення норми інвестицій в ВНП, особливо в активну частину фондів; потрібне дострокове планування

урядової економічної політики.

Заслугує на увагу досвід державного програмування економіки Японії, державна протекціоністська політика в життєво важливих галузях, підтримка конкуренції, практика гнучкого використання фінансово-бюджетних і грошово-кредитних методів регулювання діяльності суб'єктів ринку.

УДК 657.431

16. НОРМУВАННЯ І КОНТРОЛЬ ЗА ЗАТРАТАМИ НА ВИРОБНИЦТВО В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Бруханський Р.Ф. - студент 4 курсу

(Тернопільська академія народного господарства)

Науковий керівник: к.е.н., доц. Дерій В.А.

В Тернопільській області виробництво валової продукції сільського господарства, що виробляється державними і колективними сільськогосподарськими підприємствами (в порівняльних цінах 1983 року) знизилось із 1035 млн.крб. в 1990 р. - до 671 млн.крб. в 1993 р. або на 35,2%. Поряд із спадом виробництва намітилась тенденція до невинновданого росту затрат на виробництво і відповідно цін на сільськогосподарську продукцію. За доларовим еквівалентом, ціни на сільськогосподарську продукцію в Україні в 1,2 - 1,6 рази перевищили ціни в сусідній Польщі.

На підставі вищенаведених даних виникає досить серйозна проблема нормування і контролю за затратами на виробництво в сільському господарстві. На нашу думку, ключовими в даній роботі є такі положення:

1. Нормування затрат на виробництво в сільському господарстві - об'єктивна необхідність підвищення ефективності сільськогосподарського виробництва. Нормування забезпечує оптимальний вибір обсягів виробництва і високу його рентабельність.

2. Нормування затрат на виробництво в сільському господарстві потрібно здійснювати за принципом комбінування базових і поточних нормативів і бажано із використанням персональних ЕОМ.

3. Контроль за формуванням затрат необхідно здійснювати як з боку адміністрації підприємства, так і з боку безпосередніх виконавців комплексу сільськогосподарських робіт. Такий контроль можна забезпечити з допомогою нормативно-чекової форми із врахуванням рівня поточної інфляції. Перш за все потрібно здійснювати контроль за витрачанням енергоносіїв, кормів, насіння, скороченням непродуктивних витрат на організацію і управління.